

HLAVA III

DĚDICKÉ PRÁVO

Díl 1

Právo na pozůstalost

§ 1475 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Dědické právo je právo na pozůstalost nebo na poměrný podíl z ní.

(2) Pozůstalost tvoří celé jmění zůstavitele, kromě práv a povinností vázaných výlučně na jeho osobu, ledaže byly jako dluh uznány nebo uplatněny u orgánu veřejné moci.

(3) Komu náleží dědické právo, je dědic, a pozůstalost ve vztahu k dědici je dědictvím.

§ 1476 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

Dědí se na základě dědické smlouvy, ze závěti nebo ze zákona. Tyto důvody mohou působit i vedle sebe.

§ 1477 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Odkazem se odkazovníku zřizuje pohledávka na vydání určité věci, popřípadě jedné či několika věcí určitého druhu, nebo na zřízení určitého práva.

(2) Odkazovník není dědicem.

§ 1478 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

Za dědice nebo odkazovníka lze povolat i právnickou osobu, která má teprve vzniknout. Tato právnická osoba je způsobilým dědicem nebo odkazovníkem, pokud vznikne do jednoho roku od smrti zůstavitele.

Dědický nápad

§ 1479 [\[Komentář WK\]](#) [\[DZ\]](#)

Dědické právo vzniká smrtí zůstavitele. Kdo zemře před zůstavitelem, nebo současně s ním, nedědí.

§ 1480 [\[Komentář WK\]](#)

Dědického práva, které má teprve vzniknout, se lze jen zřící; nelze je převést ani s ním jinak naložit.

Dědická nezpůsobilost

§ 1481 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

Z dědického práva je vyloučen, kdo se dopustil činu povahy úmyslného trestného činu proti zůstaviteli, jeho předku, potomku nebo manželu nebo zavrženíhodného činu proti zůstavitelově poslední vůli, zejména tím, že zůstavitele k projevu poslední vůle donutil nebo lstivě svedl, projev poslední vůle zůstaviteli překazil nebo jeho poslední pořízení zatajil, zfalšoval, podvrhl nebo úmyslně zničil, ledaže mu zůstavitel tento čin výslovně prominul.

§ 1482 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

(1) Probíhá-li v den zůstavitelovy smrti řízení o rozvod manželství zahájené na zůstavitelův návrh podaný v důsledku toho, že se manžel vůči zůstaviteli dopustil činu naplňujícího znaky domácího násilí, je zůstavitelův manžel vyloučen z dědického práva jako zákonný dědic.

(2) Byl-li rodič zbaven rodičovské odpovědnosti proto, že ji či její výkon zneužíval nebo že výkon rodičovské odpovědnosti z vlastní viny závažným způsobem zanedbával, je vyloučen z dědického práva po dítěti podle zákonné dědické posloupnosti.

§ 1483 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Potomek toho, kdo je vyloučen z dědického práva, nastupuje při zákonné dědické posloupnosti na jeho místo, i když vyloučený přežije zůstavitele. To neplatí v případě stanoveném v [§ 1482 odst. 1](#).

§ 1484 [\[Srovnávací komentář\]](#) [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

Zřeknutí se dědického práva

(1) Dědického práva se lze předem zřící smlouvou se zůstavitelem; není-li jinak ujednáno, působí zřeknutí i proti potomkům. Kdo se zřekne dědického práva, zřiká se tím i práva na povinný díl; kdo se však zřekne jen práva na povinný díl, nezřiká se tím práva z dědické posloupnosti.

(2) Zřekl-li se někdo dědického práva ve prospěch jiné osoby, má se za to, že zřeknutí platí, jen stane-li se tato osoba dědicem.

(3) Smlouva vyžaduje formu veřejné listiny; práva a povinnosti z ní však mohou být zrušeny, pokud strany dodrží písemnou formu.

Odmítnutí dědictví

§ 1485 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Dědic má právo po smrti zůstavitele dědictví odmítnout; smluvní dědic však jen, pokud to není dědickou smlouvou vyloučeno. Odmítá-li dědictví nepominutelný dědic, může dědictví odmítnout s výhradou povinného dílu.

(2) Zmocněnec může za dědice prohlásit, že dědictví odmítá, nebo neodmítá, nebo že dědictví přijímá, jen je-li k tomu podle plné moci výslovně oprávněn.

§ 1486 [\[Komentář WK\]](#)

Odmítne-li dědic dědictví, hledí se na něho, jako by dědictví nikdy nenabyl.

§ 1487 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

(1) Odmítnutí dědictví vyžaduje výslovné prohlášení vůči soudu. Dědictví lze odmítnout do jednoho měsíce ode dne, kdy soud dědice vyrozuměl o jeho právu odmítnout dědictví a o následcích odmítnutí; má-li dědic jediné bydliště v zahraničí, činí lhůta k odmítnutí dědictví tři měsíce. Jsou-li pro to důležité důvody, soud dědici lhůtu k odmítnutí dědictví přiměřeně prodlouží.

(2) Uplynutím lhůty k odmítnutí dědictví právo odmítnout dědictví zaniká.

§ 1488 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Zemře-li dědic před uplynutím lhůty pro odmítnutí dědictví, přechází jeho právo odmítnout dědictví na jeho dědice a nezanikne dříve, než tomuto dědici uplyne lhůta k odmítnutí dědictví i po předchozím dědici.

§ 1489 [\[Komentář WK\]](#)

(1) Odmítne-li dědic dědictví pod podmínkou, s výhradou nebo jen zčásti, je odmítnutí dědictví neplatné.

(2) K odmítnutí dědictví se nepřihlíží, dal-li dědic již svým počínáním najevo, že chce dědictví přijmout. Nepřihlíží se ani k projevu vůle, kterým dědic odvolá své prohlášení, že dědictví odmítá, nebo neodmítá, anebo že dědictví přijímá.

§ 1490 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

Vzdání se dědictví

(1) Dědic, který dědictví neodmítl, se jej může před soudem v řízení o dědictví vzdát ve prospěch druhého dědice; učiní-li tak nepominutelný dědic, vzdává se tím také práva na povinný díl s účinností i pro své potomky. Souhlasí-li i druhý dědic, použijí se obdobně ustanovení [§ 1714 až 1720](#); nesouhlasí-li však, k vzdání se dědictví se nepřihlíží.

(2) Byl-li dědic, který se dědictví vzdal, obtížen příkazem, nařízením odkazu nebo jiným opatřením, které podle zůstavitelovy vůle může a má splnit jen osobně, nezbujuje se tím povinnosti splnit takové opatření.

Díl 2

Pořízení pro případ smrti

Oddíl 1

Všeobecná ustanovení

§ 1491 [\[Komentář WK\]](#) [\[DZ\]](#)

Pořízení pro případ smrti jsou závět', dědická smlouva nebo dovětek.

§ 1492 [\[Komentář WK\]](#)

Pořízením pro případ smrti nelze zkrátit povinný díl nepominutelného dědice, který se práva na povinný díl nezřekl a nedošlo-li ani k vydědění. Pokud tomu pořízení pro případ smrti odporuje, náleží nepominutelnému dědici povinný díl.

§ 1493 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Pořídil-li zůstavitel pro případ smrti v době, kdy byl v péči zařízení, kde se poskytují zdravotnické nebo sociální služby, nebo kdy jinak přijímal jeho služby, a povolal-li za dědice nebo odkazovníka osobu, která takové zařízení spravuje nebo je v něm zaměstnána nebo v něm jinak působí, je povolání těchto osob za dědice nebo odkazovníka neplatné, ledaže se tak stalo závětí učiněnou ve formě veřejné listiny.

(2) Mohl-li zůstavitel po ukončení péče takového zařízení nebo po uplynutí doby, kdy jinak přijímal jeho služby, bez obtíží pořídít ve formě veřejné listiny, odstavec 1 se nepoužije, pokud jde o neplatnost závěti nebo dovětku.

Oddíl 2

Závět'

Pododdíl 1

Obecná ustanovení

§ 1494 [\[Srovnávací komentář\]](#) [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Závět' je odvolatelný projev vůle, kterým zůstavitel pro případ své smrti osobně zůstavuje jedné či více osobám alespoň podíl na pozůstalosti, případně i odkaz. Není-li zřejmé, který den, měsíc a rok byla závět' pořízena a pořídil-li zůstavitel více závětí, které si odporují nebo závisí-li jinak právní účinky závěti na určení doby jejího pořízení, je závět' neplatná.

(2) Závět' je třeba vyložit tak, aby bylo co nejvíce vyhověno vůli zůstavitele. Slova použitá v závěti se vykládají podle jejich obvyklého významu, ledaže se prokáže, že si zůstavitel navykl spojovat s určitými výrazy zvláštní, sobě vlastní smysl.

Forma závěti

§ 1532 [\[Komentář WK\]](#) [\[DZ\]](#)

Písemná forma závěti

Závět' vyžaduje písemnou formu, ledaže byla pořízena s úlevami.

Závět' pořízená soukromou listinou

§ 1533 [\[Srovnávací komentář\]](#) [\[Komentář WK\]](#) [\[DZ\]](#)

Kdo chce pořizovat v písemné formě beze svědků, napíše celou závět' vlastní rukou a vlastní rukou ji podepíše.

§ 1534 [\[Komentář WK\]](#)

Závět', kterou zůstavitel nenapsal vlastní rukou, musí vlastní rukou podepsat a před dvěma svědky současně přítomnými výslovně prohlásit, že listina obsahuje jeho poslední vůli.

§ 1535 [\[Komentář WK\]](#)

(1) Je-li zůstavitel nevidomý, projeví poslední vůli před třemi současně přítomnými svědky v listině, která musí být nahlas přečtena svědkem, který závět' nepsal. Zůstavitel před svědky potvrdí, že listina obsahuje jeho poslední vůli.

(2) Je-li zůstavitel osobou se smyslovým postižením a nemůže-li číst nebo psát, projeví poslední vůli před třemi současně přítomnými svědky v listině, jejíž obsah musí být tlumočen zvláštním způsobem dorozumívání, který si zůstavitel zvolí, svědkem, který závět' nepsal; všichni svědci musí ovládat způsob dorozumívání, kterým je obsah listiny tlumočen. Zůstavitel zvoleným způsobem dorozumívání před svědky potvrdí, že listina obsahuje jeho poslední vůli.

§ 1536 [\[Komentář WK\]](#)

(1) V závěti pořízené osobou se smyslovým postižením, která nemůže číst nebo psát, budiž uvedeno, že zůstavitel nemůže číst nebo psát, kdo závět' napsal, kdo ji přečetl nebo tlumočil a jakým způsobem zůstavitel potvrdil, že listina obsahuje jeho poslední vůli. Byl-li obsah tlumočen zvláštním způsobem dorozumívání, uvede se to v listině včetně údaje, jaký způsob dorozumívání zůstavitel zvolil.

(2) Listinu podepíše i zůstavitel; nemůže-li psát, použije se § 563 obdobně.

Závět' pořízená veřejnou listinou

§ 1537 [\[Komentář WK\]](#) [\[DZ\]](#)

Zůstavitel může projevit poslední vůli ve veřejné listině.

§ 1538 [\[Komentář WK\]](#)

Kdo sepisuje veřejnou listinu o závěti, přesvědčí se, zda se projev poslední vůle děje s rozvahou, vážně a bez donucení.

Svědkové závěti

§ 1539 [\[Srovnávací komentář\]](#) [\[Komentář WK\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Svědci se zúčastní pořizování závěti takovým způsobem, aby byli s to potvrdit, že zůstavitel a pořizovatel jsou jedna a táž osoba. Svědek se podepíše na listinu obsahující závět; k podpisu zpravidla připojí doložku poukazující na jeho vlastnost jako svědka a údaje, podle nichž ho lze zjistit.

(2) Svědkem nemůže být osoba nesvéprávná, nebo osoba, která není znalá jazyka, nebo způsobu dorozumívání, v němž se projev vůle činí.

Zrušení závěti

§ 1575 [\[Komentář WK\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Zůstavitel má právo závět nebo její jednotlivá ustanovení kdykoli zrušit.

(2) Závět se zrušuje odvoláním nebo pořizením pozdější závěti.

§ 1576 [\[Komentář WK\]](#)

Pořízení nové závěti

Pořízením pozdější závěti se dřívější závět ruší v rozsahu, v jakém nemůže vedle pozdější závěti obstát.

Odvolání závěti

§ 1577 [\[Komentář WK\]](#)

K výslovnému odvolání závěti se vyžaduje projev vůle učiněný ve formě předepsané pro pořízení závěti.

§ 1578 [\[Komentář WK\]](#)

(1) K odvolání závěti mlčky se vyžaduje zničení listiny, na níž byla závět napsána. Zničí-li zůstavitel jen jeden z několika stejnopisů závěti, nelze z toho ještě usuzovat na její odvolání.

(2) Porušil-li zůstavitel listinu jiným způsobem, nebo neobnovil-li závět, ač ví, že listina byla zničena nebo ztracena, závět se tím ruší, plyne-li z okolností nepochybně zůstavitelův zrušovací úmysl.

§ 1579 [\[Komentář WK\]](#)

(1) Byla-li závět pořízena ve formě veřejné listiny, má zůstavitel právo požadovat kdykoli, aby mu závět byla vydána; závět lze vydat jen zůstaviteli osobně. Vydá-li se zůstaviteli závět, považuje se za odvolanou; o tom zůstavitele poučí ten, kdo mu závět vydal, a odvolání závěti i poučení poznamená na vydávané listině i ve svém spisu.

(2) Byla-li závět uložena do úřední úschovy, má zůstavitel právo požadovat její vydání; vydání závěti nemá právní následky podle druhé věty odstavce 1.

§ 1580 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Zruší-li zůstavitel novější závět, ale dřívější uchová, má se za to, že dřívější závět nepozbyla platnost a hledí se na ni, jako by nebyla zrušena.

Oddíl 3

Dědická smlouva

§ 1582 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Dědickou smlouvou povolává zůstavitel druhou smluvní stranu nebo třetí osobu za dědice nebo odkazovníka a druhá strana to přijímá.

(2) Dědická smlouva vyžaduje formu veřejné listiny.

§ 1583 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Co se v tomto oddílu stanoví o smluvním dědici, platí obdobně i pro smluvního odkazovníka.

§ 1584 [\[Srovnávací komentář\]](#) [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

(1) Dědickou smlouvou může uzavřít zletilý zůstavitel, který je plně svéprávný; je-li zůstavitel ve svéprávnosti omezen, může dědickou smlouvou uzavřít a závazek z ní změnit se souhlasem opatrovníka.

(2) Dědickou smlouvou mohou strany uzavřít a závazek z ní změnit jen osobním jednáním.

§ 1585 [\[Srovnávací komentář\]](#) [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

(1) Dědickou smlouvou nelze pořídit o celé pozůstalosti. Čtvrtina pozůstalosti musí zůstat volná, aby o ní zůstavitel mohl pořídit podle své zvlášť projevené vůle. Chce-li zůstavitel zanechat smluvnímu dědici i tuto čtvrtinu, může tak učinit závětí.

(2) Kdo byl ve svéprávnosti omezen pro chorobnou závislost na požívání alkoholu, užívání psychotropních látek nebo podobných přípravků či jedů nebo chorobnou závislost na hráchské vášni představující závažnou duševní poruchu, může pořídit dědickou smlouvou jen o majetku, o němž je způsobilý pořídit závětí. Z tohoto majetku se počítá čtvrtina vyhrazená pořízením podle jeho zvlášť projevené vůle.

§ 1586 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

Byla-li dědická smlouva uzavřena s tím, že se ostatní dědici zřekli svého dědického práva, pozbývá zřeknutí se dědictví účinky, nedědí-li dědic povoláný v dědické smlouvě.

§ 1587 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

O podmínkách v dědické smlouvě platí § 548 a 549.

§ 1588 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

(1) Dědická smlouva zůstaviteli nebrání, aby se svým majetkem nakládal za svého života podle libosti. Není-li ujednáno něco jiného, nemůže strana povoláná za dědice převést své právo na jinou osobu.

(2) Pořídí-li však zůstavitel pro případ smrti nebo uzavře-li darovací smlouvu tak, že to s dědickou smlouvou není slučitelné, může se smluvní dědic dovolat neúčinnosti těchto právních jednání.

§ 1589 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Dohodnou-li se strany, že zůstavitel převede na smluvního dědice majetek již za svého života, může být tento majetek sepsán ve formě veřejné listiny. V takovém případě, nepřevede-li zůstavitel všechn svůj majetek, anebo získá-li po převodu další majetek, se dědická smlouva vztahuje jen na majetek takto sepsaný, ledaže bylo ujednáno něco jiného.

(2) Uskutečnilo-li se odevzdání ještě za života, přecházejí práva a povinnosti z dědické smlouvy na dědice smluvního dědice, ledaže bylo ujednáno něco jiného.

§ 1590 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Své povinnosti z dědické smlouvy může zůstavitel zrušit i pořízením závětí. K účinnosti zrušení se vyžaduje souhlas smluvního dědice učiněný ve formě veřejné listiny.

§ 1591 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Dědická smlouva neplatná pro nedostatek formy nebo neplatná pro nesplnění podmínek v § 1584 a 1585 nebo proto, že nevyhovuje ustanovením o smlouvách podle části čtvrté tohoto zákona, může mít přesto platnost závětí, má-li jinak všechny náležitosti závětí.

Díl 3

Odkaz

Oddíl 1

Obecná ustanovení

Zřízení odkazu

§ 1594 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Odkaz zůstavitel zřídí tak, že v pořízení pro případ smrti nařídí určité osobě, aby odkazovníku vydala předmět odkazu. Odkazovníkem může být jen osoba způsobilá dědit. Povolá-li zůstavitel dědice s určením, že ten určitou věc dědit nemá, považuje se to za zřízení odkazu zákonným dědicům.

(2) Darování závislé na podmínce, že obdarovaný dárce přežije, se považuje za odkaz, pokud se dárce nevzdal práva dar odvolat.

Díl 4

Zákonná posloupnost

§ 1633 [\[Komentář WK\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Kde nedojde k posloupnosti podle dědické smlouvy nebo podle závětí, nastane zákonná dědická posloupnost k

pozůstalosti nebo k její části. Není-li zákonný dědic, nebo nenabude-li dědictví, stávají se dědici odkazovníci podle poměru hodnoty svých odkazů.

(2) Kdo nabyl dědictví proto, že dědic ani náhradník povoláný dědickou smlouvou nebo závětí dědit nechtěl nebo nemohl, splní ostatní nařízení zůstavitele.

§ 1634 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

Odúmrť

(1) Nedědí-li žádný dědic ani podle zákonné dědické posloupnosti, připadá dědictví státu a na stát se hledí, jako by byl zákonný dědic; stát však nemá právo odmítnout dědictví, ani právo na odkaz podle [§ 1594 odst. 1](#) věty třetí.

(2) Vůči jiným osobám má stát stejné postavení jako dědic, kterému svédčí výhrada soupisu.

§ 1635 [\[Komentář WK\]](#) [\[DZ\]](#)

První třída dědiců

(1) V první třídě dědiců dědí zůstavitelovy děti a jeho manžel, každý z nich stejným dílem.

(2) Nedědí-li některé dítě, nabývají jeho dědický podíl stejným dílem jeho děti; totéž platí o vzdálenějších potomcích téhož předka.

§ 1636 [\[Komentář WK\]](#)

Druhá třída dědiců

(1) Nedědí-li zůstavitelovi potomci, dědí ve druhé třídě manžel, zůstavitelovi rodiče a dále ti, kteří žili se zůstavitelem nejméně po dobu jednoho roku před jeho smrtí ve společné domácnosti a kteří z tohoto důvodu pečovali o společnou domácnost nebo byli odkázáni výživou na zůstavitele.

(2) Dědici druhé třídy dědí stejným dílem, manžel však vždy nejméně polovinu pozůstalosti.

§ 1637 [\[Komentář WK\]](#)

Třetí třída dědiců

(1) Nedědí-li manžel ani žádný z rodičů, dědí ve třetí třídě stejným dílem zůstavitelovi sourozenci a ti, kteří žili se zůstavitelem nejméně po dobu jednoho roku před jeho smrtí ve společné domácnosti a kteří z tohoto důvodu pečovali o společnou domácnost nebo byli odkázáni výživou na zůstavitele.

(2) Nedědí-li některý ze sourozenců zůstavitele, nabývají jeho dědický podíl stejným dílem jeho děti.

§ 1638 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Čtvrtá třída dědiců

Nedědí-li žádný dědic ve třetí třídě, dědí ve čtvrté třídě stejným dílem prarodiče zůstavitele.

§ 1639 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Pátá třída dědiců

(1) Nedědí-li žádný z dědiců čtvrté třídy, dědí v páté třídě jen prarodiče rodičů zůstavitele. Prarodičům zůstavitelova otce připadá polovina dědictví, prarodičům zůstavitelovy matky druhá polovina. Obě dvojice prarodičů se dělí rovným dílem o polovinu, která na ně připadá.

(2) Nedědí-li jednotlivý člen dvojice, připadne uvolněná osmina druhému členu. Nedědí-li dvojice, připadne tato čtvrtina druhé dvojici téže strany. Nedědí-li ani jedna dvojice téže strany, připadá dědictví dvojicím druhé strany ve stejném poměru, v jakém se dělí o polovinu dědictví, která jim připadá přímo.

§ 1640 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Šestá třída dědiců

(1) Nedědí-li žádný z dědiců páté třídy, dědí v šesté třídě děti dětí sourozenců zůstavitele a děti prarodičů zůstavitele, každý stejným dílem.

(2) Nedědí-li některé z dětí prarodičů zůstavitele, dědí jeho děti.

§ 1641 [\[Komentář WK\]](#)

Oddíl 5

Dluhy postihující dědice

§ 1701 [\[Komentář WK\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Dluhy zůstavitele přecházejí na dědice, ledaže zákon stanoví jinak.

(2) Dědic je zavázán k úhradě nákladů zůstavitelova pohřbení a opatření zůstavitelova hrobového místa, ledaže tyto náklady byly z pozůstalosti uhrazeny podle [§ 114 odst. 2](#).

§ 1702 [\[Komentář WK\]](#)

Dědic se nemůže zprostit povinnosti založené mu pořízením pro případ smrti odmítnutím dědictví z tohoto pořízení s tím, že uplatní své právo jako dědic ze zákona. Může se stát dědicem z pořízení pro případ smrti, nebo dědictví odmítnout.

§ 1703 [\[Komentář WK\]](#) [\[DZ\]](#)

Práva věřitelů před potvrzením dědictví

Dokud soud nepotvrdí dědici nabytí dědictví, mohou věřitelé vymáhat plnění jen vůči tomu, kdo spravuje pozůstalost, a domáhat se uspokojení jen z majetku náležejícího do pozůstalosti.

Právní účinky neuplatnění výhrady soupisu

§ 1704 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Neuplatnil-li dědic výhradu soupisu, hradí dluhy zůstavitele v plném rozsahu. Neuplatnilo-li výhradu soupisu více dědiců, hradí dluhy zůstavitele společně a nerozdílně.

§ 1705 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Provedení soupisu nemá právní účinky pro rozsah povinnosti k hrazení dluhů u dědice, který výhradu soupisu neuplatnil.

Právní účinky výhrady soupisu

§ 1706 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Uplatnil-li dědic výhradu soupisu, hradí dluhy zůstavitele do výše ceny nabytého dědictví. To platí i v případě, že soupis pozůstalosti nařídil soud v zájmu osoby pod zvláštní ochranou.

§ 1707 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Každý z dědiců, který uplatnil výhradu soupisu, hradí dluhy zůstavitele společně a nerozdílně s ostatními dědici, věřitel však může po každém dědici vyhradivšímu si soupis požadovat plnění jen do výše odpovídající jeho dědickému podílu.

§ 1708 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Postih mezi spoludědici se řídí podle obecných ustanovení o společných dlužích.

Odloučení pozůstalosti

§ 1709 [\[Srovnávací komentář\]](#) [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Věřitel, který osvědčí obavu z předlužení dědice, může předtím, než soud potvrdil nabytí dědictví, navrhnout, aby pozůstalost zůstala odloučena od jmění dědice a byla spravována jako oddělené jmění. Soud návrhu nevyhoví, je-li zřejmé, že k obavě není důvod.

(2) Návrh na odloučení pozůstalosti nebrání, aby soud nabytí dědictví potvrdil.

§ 1710 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Z odloučené pozůstalosti se uspokojí věřitel, který si odloučení vyžádal. Tento věřitel však ztrácí právo uspokojit se z ostatního dědicova majetku, a to i v případě, že dědic neuplatnil výhradu soupisu.

Vyhledání dluhů zůstavitele

§ 1711 [\[Komentář WK\]](#) [\[DZ\]](#)

Dědic, který si vyhradil soupis, nebo ten, kdo pozůstalost spravuje, může před rozhodnutím soudu o potvrzení dědictví navrhnout, aby soud pro vyhledání dluhů zůstavitele věřitele vyzval, aby v přiměřené lhůtě ohlásili a doložili své pohledávky. Dokud nebude skončeno řízení, které se takto zavede, nemá dědic, ani ten, kdo spravuje pozůstalost, povinnost uspokojovat věřitele.

§ 1712 [\[Komentář WK\]](#)

(1) Věřitel, který se ve lhůtě nepřihlásí, nemá právo na uhrazení vůči dědici, je-li pozůstalost vyčerpána uhrazením ohlášených pohledávek.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nepoužije,

a) prokáže-li věřitel, že dědic věděl o pohledávce, nebo

b) zajišťuje-li pohledávku věřitele zástavní nebo jiné věcné právo k věci náležející do pozůstalosti.

§ 1713 [\[Komentář WK\]](#)

Nebylo-li žádáno o výzvu věřitelům, nebo uspokojí-li dědic některého z hlásících se věřitelů bez zřetele na práva ostatních, a nedosáhne-li proto některý věřitel úplného uhrazení pohledávky z pozůstalosti, je dědic věřiteli zavázán nad rámec uvedený v [§ 1692](#), a to až do výše, v jaké by věřitel dosáhl uspokojení při likvidaci pozůstalosti podle jiného právního předpisu.

Díl 8

Zcizení dědictví

§ 1714 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#) [\[DZ\]](#)

(1) Dědictví lze zcizit po smrti zůstavitele; je-li smlouva uzavřena dříve, nepřihlíží se k ní. Zcizením dědictví vstupuje nabyvatel do práv a povinností náležejících k pozůstalosti.

(2) Dědictví se zcizuje odvážnou smlouvou, pokud při zcizení dědictví nebyl za základ smlouvy vzat seznam práv a povinností. Byl-li takový seznam za základ vzat, záleží na obsahu smlouvy, záleží na ujednání stran, nakolik se použijí také [§ 1716](#) a [1717](#).

(3) Smlouva vyžaduje formu veřejné listiny.

§ 1715 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Strany oznámí bez zbytečného odkladu soudu, který vede řízení o dědictví, že dědictví bylo zcizeno.

§ 1716 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

(1) Nabyvatel nemá právo na věc náležející zciziteli nikoli jako dědici, ale z jiného právního důvodu, ani na písemnosti, podobizny a záznamy rodinné povahy.

(2) Nabyvateli naproti tomu náleží vše, co k dědictví přibude tím, že ubude odkazovník nebo spoludědic nebo jakýmkoliv jiným způsobem, měl-li by na to zcizitel právo.

§ 1717 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Nabyvateli náleží i vše, co zcizitel již dědickým právem obdržel. Nabyvatel však zciziteli nahradí, co ten vynaložil ze svého k nastoupení dědictví nebo na pozůstalost, a pokud si strany neujednaly něco jiného, i náklady zůstavitelova pohřbu a opatření pohřebiště.

§ 1718 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Spravoval-li zcizitel pozůstalost dříve, než byla nabyvateli vydána, je vůči nabyvateli zavázán jako příkazník.

§ 1719 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Zcizitel dědictví odpovídá nabyvateli za pravost svého dědického práva, jak je udal. Utrpí-li nabyvatel škodu, zcizitel ji nahradí podle části čtvrté tohoto zákona.

§ 1720 [\[Komentář WK\]](#) [\[Průvodce\]](#)

Nabyvatel i zcizitel dědictví jsou věřitelům za dluhy zůstavitele zavázáni společně a nerozdílně.